

ת"פ 19413/05/18 - עלא אבו חנין נגד ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עתפ"ב 19413-05-18 אבו חנין נ' ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת תמר נסים שי
המבקש
נגד
המשיבה
עלא אבו חנין באמצעות ב"כ עו"ד חדאד
ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי באמצעות ב"כ עו"ד
גפני - רוזינס

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין, אשר ניתן בבית משפט קמא (כב' השופט י' נבון) ביום 26.3.18, במסגרתו הושתו על המבקש 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, קנס בסך של 90,000 ₪ (שישולם ב - 40 תשלומים) או 180 ימי מאסר תמורתו, כפל אגרה בסך 19,560 ₪ וחתימה על התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירה.

כמו כן, חייב בית המשפט את המבקש להרוס את המבנה נשוא כתב האישום עד ליום 1.7.18, אלא אם יהא בידיו עד לאותו מועד היתר כחוק. עוד ובנוסף הורה בית המשפט קמא, כי הצווים להפסקת בנייה, איסור שימוש ומניעת פעולות שהוטלו במסגרת בב"נ 14776-08-16 (שלום בית שאן), יותרו על כנם.

המבקש מפנה לסיכויי הערעור כפי שפורטו בכתב הערעור. על פי הנטען שם, המערער הודה והורשע בעבירות של ביצוע עבודות בנייה ושימוש במקרקעין בסטייה מהיתר בניה או תכנית, אי קיום צו הפסקה מנהלי ואי קיום צו שיפוטי להפסקת בניה, וכן אי קיום צו שיפוטי למניעת פעולות. הקנס הכספי שהטיל בית המשפט קמא על המבקש חורג לחומרה באופן העולה על הנדרש. בית המשפט קמא לא הביא בחשבון את הודאת המבקש, חרטתו וקבלת האחריות על מעשיו. עוד לא הביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של המבקש, שהינו בן למשפחה ברוכת ילדים, התארס בשנת 2017 והחל בהליך לקבלת היתר, אולם בשל העדר אפשרות להוכחת בעלות בקרקע בקשתו לא הגיעה לדין בוועדה והוא נאלץ להתחיל לבנות ללא היתר.

המבקש שכיר ומשתכר סך ממוצע של 5,000 ₪ לחודש, בנוסף למשכורת רעייתו ממשרה חלקית. מאלה מפרנסים השניים תינוק ואף עוזרים לבני המשפחה הסובלים מבעיות רפואיות שונות. לאחרונה הגיש בקשה לפשיטת רגל. לא הובאה בחשבון העובדה כי אין לחובתו עבר פלילי, ולא היה צידוק להעמיד בבסיס הענישה את תכלית ההרתעה. המבקש הפנה לפסיקה בה הושתו על נאשמים קנסות בסכומים נמוכים יותר מזה שהושת כאן.

עוד הוסיף וציין, כי בית המשפט טעה עת הורה על הריסת המבנה. ההליכים של רישום הקרקע על שם המבקש טרם

הסתיימו בבית המשפט, ואף אם יינתן פסק דין לרשום הקרקע על שמו, לא ניתן יהיה לעשות כן מידית בשל העומס אצל רשם המקרקעין. לשיטתו של המבקש, נימוקים אלה מקימים לו לכל הפחות זכות לכאורה, כדרישת הפסיקה, לצורך עיכוב הביצוע.

לעניין מאזן הנוחות הוסיף כי נזקיו, לו יבוצע פסק הדין, עולים לעין ערוך על אלה של המשיבה ככל שיעוכב הביצוע. מדובר בנזק שאינו בר תקנה - שכן המשיבה תוכל לבצע את פסק הדין, והתשלומים שהושתו עליו יישאו ריבית והצמדה עובדה שתכביד עליו.

המשיבה מצדה מתנגדת לבקשה. לטענתה, סיכויי הערעור נמוכים, באשר לא נפל פגם בגזר הדין, ודאי לא כזה המצדיק התערבות ערכאת הערעור. הלכה היא כי אין מקום לעיכוב ביצוע של רכיבי ענישה כספיים. באשר לעיכוב ביצועו של צו ההריסה שהוטל על המערער, אזי, ככל שחל שינוי בנסיבות שנקבעו בפסק הדין ובכפוף לתנאים הקבועים בחוק כנוסחו היום, פתוחה הדרך בפני המבקש לעתור לבית משפט השלום ולבקש את דחיית מועד כניסת הצו לתוקף.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בגזר דינו של בית משפט קמא, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

המבקש הורשע על פי הודאתו מיום 18.7.17 בהקמת בית מגורים דו קומתי בשטח כולל של כ- 300 מ"ר, תוך הפרת צו מנהלי להפסקת בנייה, צווים שיפוטיים להפסקת בניה ולמניעת פעולות בקרקע שיעודה למגורים (עבירות לפי סעי' 204(א), 240 ו- 249 לחוק התכנון והבניה תשכ"ח - 1965 כנוסחו דאז - טרם תיקון 116).

אציין בזהירות, כי לא ראיתי שסיכויי הערעור גבוהים. מדובר בערעור על גזר דין שעיקרו בקנס בו חויב המבקש. עסקינן בבנייה בהיקף נרחב של כ- 300 מ"ר ללא היתר, תוך סטייה מתכנית, כאשר ברקע הדברים הפרת צווים מנהליים ושיפוטיים. המבנה מצוי היום ללא היתר, וספק אם ההיתר מצוי בהישג יד, נוכח העובדה שלא ניתן לדון בבקשה שהוגשה בהעדר הוכחת בעלות במקרקעין. ענישה כלכלית בדמות חיוב בתשלום קנס הינה חלק אינטגרלי ועל פי רוב מתחייב בעבירות ובמעשים מעין אלה, זאת בהתאם לפסיקה הנוהגת והמחייבת. לכך השלכה ישירה ומצטרפת באשר לסיכויי הערעור.

מכל מקום, הלכה היא, כי אין מקום לעיכוב ביצוע גזר הדין בכל הנוגע לרכיבי הענישה הכספיים. כידוע, תשלום קנס כספי אינו יוצר נזק בלתי הפיך, כאשר המשיבה מוחזקת כמי שיכולה להשיב כספים ככל שאלה ישולמו לידיה. בהינתן האמור, שעה שהדין לגופו של ערעור קבוע לעוד חודשים ספורים ולפי שהקנס חולק בגזר הדין לשיעורים, הרי שעד שיתקיים הדין ויוכרע הערעור ישלם המבקש אך חלק קטן מסכום הקנס שהושת עליו.

המבקש ציין כי מצבו הכלכלי בכי רע. לא הובא לפניי מאום בעניין זה וטענותיו נשמעו בעלמא. בכל אופן, כאמור, עד

הכרעה בערעור גופו ישלם המבקש חלק קטן מסכום הקנס, כך שלא ייגרם לו נזק כספי בלתי מידתי.

בשולי הדברים יוער, כי המבקש ציין שפנה להליכי פשיטת רגל בשל מצבו, אולם לא הובא בפניי כי ניתן צו כינוס. ממילא, עותק צו כאמור לא צורף ולפיכך לא אדרש לסוגיה זו.

לעניין צו ההריסה - בהתאם לסעיף 254ח' לחוק בנוסחו היום נמנים שני תנאים לצורך עיכוב ביצוע צו ההריסה. האחד - כי עיכוב הביצוע מוצדק בנסיבות העניין, והשני - כי אין סכנה לציבור מהבניה או מהשימוש. כפוף לכך, **הכלל הוא שבית המשפט לא יעכב את ביצוע הצו.**

בעניין שלפני לא נטען כי קיימת סכנה כלשהי לציבור כתוצאה מהבניה. יחד עם זאת, גם אין בפני טיעונים מיוחדים לנמק מדוע שלא יבוצע.

המבקש טען בערעורו כי לבית המשפט קמא הסמכות להורות במסגרת גזר הדין כי צו ההריסה יבוצע בתוך פרק זמן ממושך יותר, הנע בין 6 חודשים ל - 18 חודשים, לפי הנסיבות. פרק הזמן הקצר שנקצב לא הותיר בידי המבקש ולו הסיכוי הקטן ביותר להכשיר את הבניה, זאת אף ששעה שביצע את הבניה לא פעל בחוסר תום לב או בתרמית, אלא כאמור בקשה להיתר שהגיש לא הגיעה לדיון. בדיון בפניי הוסיף, כי כבר ניתן פסק דין בבית המשפט המאפשר העברת רישום הבעלות, אך עניין זה אורך זמן שלא ניתן בידו. כאמור, גם בעניין זה לא מצאתי לשעות למבקש.

פסק הדין שהוצג בערכאה קמא, ככל שמכוחו ניתן היה לבצע את רישום הבעלות בהמשך, ניתן עוד בשנת 2016. מאז חלפו כשנתיים, לא ברור מה נעשה עד כה לצורך רישומו, מה הכשיל את הרישום ומדוע. בעניין זה לא פרט המבקש מאום ולא הניח תשתית עובדתית כלשהי, אף לא כזו לשכנע כי פרק זמן קצוב נוסף יאפשר קבלת ההיתר המיוחל. ברור לי כי משמעות דחיית הבקשה הינה הריסת המבנה, ואולם יש לזכור כי עסקינן במבנה אשר נבנה תוך הפרת צווים מנהליים ושיפוטיים, תוך שהמבקש נוטל על עצמו את הסיכון באופן מודע כי סופו שייהרס.

אשר על כן ומכל הטעמים שלעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ח, 18 יוני 2018, בהעדר הצדדים.